

Kazatel: Josef Hurta

Čtení: Matouš 28, 1 – 10

Text: Kol 2, 12 – 14 *S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni vírou v Boha, jenž ho svou mocí vzkřísil z mrtvých. Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás ke životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil. Vymazal dlužní úpis, jehož ustanovení svědčila proti nám, a zcela jej zrušil tím, že jej přibil na kříž.*

Velikonoční neděle přináší zvěst o vzkříšení Ježíše Krista. Jak se v dnešní době k této zvěsti postavit? Jak ji vůbec uchopit? Kdyby tuto zprávu přinesl dejme tomu nedělní Blesk, popisoval by ji určitě jako senzaci, jako nadpřirozený jev, který bude ovšem následně ještě podroben vědeckému zkoumání. Nejspíše by se nakonec přišlo na to, že se jedná o aprílový žertík novinářského vtípálka. Vzkříšení jako vějička na senzacechtivé čtenáře by byl možná dobrý marketingový tah, ale zároveň tah hodně laciný a vlastně bezvýznamný. Nic takového však nepředstavuje skutečná zpráva o vzkříšení, kterou přináší bible. Kristovo vzkříšení ve skutečnosti nijak nezměnilo vědecký pohled na smrt. Dál platí, že tělo se rozpadne na prach a vrátí se do přírodního koloběhu chemických prvků, z nichž je stvořen tento svět. Co tedy Kristovo vzkříšení přináší skutečně nového? I kdyby bylo Ježíšovo zmrtvýchvstání historicky dokazatelné, což není, jaký praktický význam by to mělo pro dnešního člověka? Pokud se to žádného z nás nijak osobně netýká, proč se tím vůbec zabývat? Odtud také pramení všechna náboženská lhostejnost a nezáměr dnešních lidí o křesťanskou víru. Totiž přesvědčení, že se nás to nijak netýká.

Avšak už raně křesťanská apoštolská interpretace Kristova vzkříšení nás zcela existenciálně vtahuje do velikonočního děje. Pro pisatele epistol, ať už se jedná o apoštola Pavla nebo jeho žáky, neznamenal velikonoční neděle jen připomínku Kristova vzkříšení. Pro novozákonní autory je velikonoční evangelium radostnou zprávou především v tom, že Kristovo vzkříšení je i naším vzkříšením. A to nejen v tom tradičním smyslu, že tak jako byl vzkříšen Kristus, tak i my jednou vstaneme z mrtvých. To jistě platí také. Ale naše vzkříšení, to není jen zasněný výhled do budoucnosti. Je to ještě jinak. Bible tvrdí: V Kristu jsme už byli vzkříšeni i my. Kristovo vzkříšení vzkřísilo i nás. Čteme to na více místech Nového zákona, např. v tom dnešním textu: „S Kristem jste byli ve křtu pohřbeni a spolu s ním také vzkříšeni.“

Čteme, že už se tak stalo, a sice ve křtu. Ale musíme si přitom představit křest, jak se praktikoval v prvotní církvi. Křtěnec byl celým tělem ponořen do vody a následně celý vytažen z vody. Doslova, jakoby byl pohřben a opět vstal. Křest byl vlastně obrazem Kristova pohřbení a zmrtvýchvstání. Křtem se křtěnec vnitřně ztotožňoval s Kristovou smrtí a vzkříšením. Úkon křtu názorně zobrazoval: můj starý hříšný život pohřbívám spolu s Kristem do hrobu a přijímám zcela nový život, život pod Boží vládou. V listu Římanům to apoštol píše takto: „Byli jsme tedy křtem spolu s ním pohřbeni ve smrt, abychom - jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých slavnou mocí svého Otce - i my vstoupili na cestu nového života.“

Tedy vzkříšení jakožto vstup na novou cestu života. Zbývá otázka, kdy se tak děje? Kdy člověk dospěje k tomu, že touží odložit dřívější způsob života a vstoupit na cestu života nového? Zdá se, že to vyžaduje určitou zralost a patřičné odhodlání. Jenže Bible až

tak moc nedá na nějaké lidské odhodlání a nesází na lidskou schopnost vzít ty věci dostatečně zodpovědně a vážně. Naše spasení proto není založeno na člověku, ale na Boží milosti a na Kristu. V dnešním textu se dokonce říká, že nás Bůh v Kristu uvedl na cestu nového života dávno před tím, než jsme byli schopni to vše sami uvážit: „Když jste ještě byli mrtvi ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním.“ Jinými slovy, otevřel před námi možnost nového života ne tím, že bychom k tomu byli duchovně zralí a schopní, ale prostě tím, že vzkřísil Krista. Jeho obětí byl smazán a zrušen u Boha náš dlužní úpis, který nám v naší zbožné snaze podráží nohy.

Co to znamená? Jaký dlužní úpis? Dlužní úpis tu prostě představuje vše, co Bohu dlužíme: svou lásku, svou poslušnost a oddanost, svou důvěru... Vše o čem víme, že to nejsme schopni Bohu splatit. Mohli bychom jmenovat spoustu věcí, ale stejně bychom došli k tomu, že Bohu vlastně dlužíme sami sebe. Jsme totiž Boží stvoření, ale trhli jsme se od Boha a udělali se sami pro sebe. Jako bychom Bohu zemřeli. Však také otec v Ježíšově podobenství říká o svém marnotratném synu, který se k němu vrátil: „Byl mrtev a zase žije.“ I my jsme ve svých vinách a hříších mrtvi pro Boha. Ale on nás v Kristu probudil k životu.

Jestliže tedy křest postavíme na začátek lidského života, bude to jako předznamenání v notovém zápise. Celá skladba se pak bude interpretovat jinak, než kdyby tam ono předznamenání nebylo. Tak je tomu i v lidském životě. Křest znamená: Už ve svém životě nepočítej s tím, že jsi mrtev Bohu a žiješ pro hřích a pro šibenici, ale počítej s tím, že jsi hříchu zemřel a žiješ pro Pána Boha a pro Boží království. Křest nás staví na novou startovní čáru a nově určuje, pro koho budeme závodit. V jakém dresu. Zároveň vymazává předchozí výsledky podobně jako nějaký dlužní úpis. V Kristu si neneseme žádnou penalizaci z minulosti, nikdo nejsme u Boha za outsidersy. Bůh fandí každému z nás stejně. Jestliže někdo už dopředu rezignoval na dobrý život, jestli někdo neviděl před sebou dobrou perspektivu, tak Bůh nás v Kristu staví znovu na nohy, doslova nás křísí k životu, abychom se vzpamatovali a nebáli se žít jako věřící, jako vyznavači Krista, jako lidé, kteří tu na světě kopou za Pána Boha, kteří se perou za Boží věci, kteří se dovedou poprat s životem, aby na konci mohli převzít vavřín vítěze. Jestliže Kristus porazil samu smrt a vstal z mrtvých, pak i my jsme povoláni k tomu, abychom měli na tomto vítězství podíl. Abychom zápasili se vším, co pohřbívá lidskou naději a abychom vždy znovu povstávali k životu v pravdě a lásce, protože to má budoucnost. Kristovo vzkříšení i v nás křísí onu nezdolnou životní sílu, které říkáme víra. A víra je nám dána k tomu, abychom věřili ve vítězství života více než ve vítězství smrti.

Modlitba: *Pane Ježíši Kriste, dej, at' vírou ve tvé vzkříšení i my vstoupíme na cestu života, která nekončí smrtí. Dej, at' žijeme pro tebe a celým svým bytím směřujeme k plnému životu s tebou ve tvém blahoslaveném království.*

Přímlovná modlitba: *Kriste, vzkříšený mocí svého Otce, dej i nám povstat k životu s tebou, k životu pod Boží mocí a slávou. Dej všem křesťanům i nám, at' se rozpomínáme na svůj křest, kterým jsme byli znamenáni pro život v Boží blízkosti. Prosíme, dej, at' čerpáme ze samotného zdroje života, kterým jsi ty sám. Dej, at' nerezignujeme na život podle tvých přikázání, at' věříme v zážrak nového života, v zážrak vzkříšení veškeré víry a naděje. Dej, at' vedeme život radostný, takový, který strhává lidi k víře a lásce. Modlíme se za sbory, kde se zdá, že je mrtvo, kde se vytratil duchovní život. Modlíme se za lidi, kteří si nedovedou pomoci ze svých depresí, ze svého zoufalství, ze svých nemocí, bolestí a trápení. Dej, at' energie vzkříšení zazáří všude tam, kde jsou lidé bez síly, bez nadšení, bez víze dobrého života. Ježíši Kriste, jsi živý a přítomný. Dej, at' na to nezapomínáme v žádný den našeho života. Amen.*